

[Udenrigsministeren.]

for de senere årtier, nemlig: intet lært — meget glemte. Og så vil jeg egentlig foretrække næsten at standse dér af hensyn til forholdet til venligssindede magter. Det er så besværligt, hvis jeg skal give det svar til hr. Ib Nørlund, jeg gerne ville; så kommer jeg i klammeri med en hel del lande, vi gerne vil have et fornuftigt forhold til. Og vel værdsætter jeg hr. Ib Nørlund, men så meget, at jeg endnu en gang vil lade en repræsentant for et kommunistisk parti belaste vores forhold til lande, som jeg tror de fleste her i landet gerne vil have et fornuftigt forhold til, det vil jeg ikke.

Når hr. Ib Nørlund siger, at det er da rigtigt, at sikkerhed og afspænding hænger sammen, men oprustning og afspænding hænger ikke sammen, er jeg helt enig i det, og jeg kan forstå, at hr. Ib Nørlund må have fået gode informationer og erfaringer fra kilder, der ikke kan forekomme mig fremmede i denne sammenhæng.

Men som sagt, jeg vil helst holde mig til bemærkninger af den art, for vi skal dog ikke lade for meget gå i stykker, fordi hr. Ib Nørlund har holdt en lidt mærkværdig tale her.

Hvad angår de chilenske flygtninge, vil jeg gerne sige, at der er jo modtaget ganske mange. Den kvota, der oprindeligt var sat, er flere gange — i hvert tilfælde én gang, og jeg tror flere gange — forøget af min forgænger, og der er givet udtryk for fra den tidligere regering og fra den nuværende regering, at støder man mod loftet i kvotaen, vil vi søge at udvide denne kvota. Der er i alt givet indrejsetilladelse til 440 personer, hvoraf 367 er indrejst. Det er dagens tal, og i den kvota, vi stadig har, er der plads til også chilenske flygtninge fra Argentina, og de vil ikke blive forskelsbehandlet i forhold til kvotaen.

Endelig efterlyste hr. Ib Nørlund regeringens stilling til det palæstinensiske folks status, og dér kan jeg henvide til den formulering, der blev brugt i erklæringen af 6. november, og som jeg har brugt i min tale her i dag.

Hvad angår spørgsmålet om repræsentation på Cuba, kan jeg henvide til det, jeg sagde til hr. Ninn-Hansen for lidt siden: vi gennemgår løbende alle repræsentationer for at se, hvor det, med de knappe midler vi har, alt taget i betragtning lige i dette øje-

blik er vigtigst at sætte ind, og vi har netop for nylig haft undersøgelser også i den del af verden. Jeg har ikke fået de endelige resultater, men det er altså ikke sådan, at vi siger, at fordi vi én gang har haft en ambassadør og en handelsattaché dér, skal de være der til evig tid og kan ikke flyttes; vi undersøger, hvor det alt taget i betragtning er rigtigt at have dem.

Endelig var det vist hr. Ib Nørlund, der nævnte spørgsmålet om den norske olie. Det er ikke rigtigt at sige, at EF er skyld i, at vi ikke kan få norsk olie. Norge har ikke i øjeblikket noget olie- og naturgasoverskud og ikke en eksport, der kan hjælpe os foreløbig. I øvrigt er jo både Norge og Sverige ligesom Danmark, om end for Norges vedkommende på en anden måde, med i det internationale energisamarbejde. Jeg ved, at handelsministeren meget nøje følger disse ting på nordisk plan. Der er ikke fra dansk side sagt nej til nogen nordiske tilbud, og hvis man skulle tro Berlingske Tidende forleden dag — hvad jeg nu ikke mener man skal helt; det er ellers et meget pålideligt blad, men jeg kan næsten ikke tro, det er rigtigt — så skulle det norske tilbud bestå i et tilsagn om, at vi til enhver tid kan købe olie til verdensmarkedets højeste pris. Og vel, der kan komme situationer, hvor det også er et tilbud, men jeg vil godt have lejlighed til at drøfte med min norske kollega, når jeg ser ham på torsdag, om det virkelig er det eneste, man har at tilbyde fra Norge i øjeblikket. Det tror jeg ikke.

Jeg er helt enig i hr. Brusvangs bemærkninger om, at man ikke skal spørge, hvad det koster at bevare England i fællesmarkedet. Der bliver lejlighed til at svare på disse spørgsmål i morgen i spørgetiden, men man kan jo ikke hive et enkelt beløb ud. Hvad koster det dansk erhvervsliv, hvad koster det dansk landbrug, hvis England forlader fællesmarkedet? Det er de betragtninger, vi må ind på.

Til hr. Brusvangs visioner om, at det politiske samarbejde i EF måske på længere sigt ville få større betydning end det økonomiske, vil jeg nøjes med at sige, at jeg lyttede dertil med stor interesse. Jeg tør ikke afvise, at det kan vise sig at være rigtigt, men jeg vil tage det som den vision, det var, i dag. Og så skal man jo ikke give bagerbørn hvedebrød, derfor skal jeg ikke diskutere Eu-